

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 117/2024
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Ненковић, адвокат из ..., против туженог Завода за јавно здравље „Тимок“ Зајечар, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2634/2023 од 19.07.2023. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2634/2023 од 19.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2634/2023 од 19.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 1049/21 од 03.04.2023. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 05.11.2018. године до 15.07.2020. године исплати 1.496.364,58 динара према одређеним месечним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 228.689,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2634/2023 од 19.07.2023. године потврђена је првостепена пресуде и жалба туженог одбијена као неоснована жалба.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа, а нижестепеним одлукама одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању права запослених на накнаду штете у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа из члана 191. Закона о раду, а утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 05.11.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 1.496,364,58 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**